



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 563/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti G., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 CoE 61/2010 z 21. júla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 52/2010 z 9. mája 2012 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť spoločnosti G., a. s., o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2012 doručená sťažnosť spoločnosti G., a. s., B. (ďalej len sťažovateľka), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 CoE 61/2010 z 21. júla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 52/2010 z 9. mája 2012.

Z obsahu predloženej sťažnosti vyplýva:

*«P. v likvidácii... (ďalej len „DZP“) vydala prostredníctvom správcu konkurznej podstaty DZP (ďalej len „SKP“) v zmysle ustanovení zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v príslušnom znení (ďalej len „ZoZP“) Platobný výmer č. 937/02 zo dňa 22. 11. 2002 v spojení s rozhodnutím z 28. 01. 2003 a Platobný výmer č. 938/02 z 22. 11. 2002 v spojení s rozhodnutím z 28. 01. 2003 (ďalej len „Platobné výmery“), ktorými uložila platiteľovi – D. B., so sídlom B... (ďalej len „Povinný“) zaplatiť dlžné poistné a poplatok z omeškania z dlžnej sumy poistného.*

*Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 07. 2005 DZP postúpila súbor pohľadávok, ktorých súčasťou bola aj pohľadávka predpísaná Platobnými výmery Povinnému, spolu s príslušenstvom a všetkými právami s nimi spojenými na spoločnosť Z., s. r. o..., ktorá túto pohľadávku Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29. 09. 2006 postúpila na Sťažovateľa.*

*Nakoľko sa Sťažovateľ Návrhom na vykonanie exekúcie domáhal vykonania exekúcie proti Povinnému na základe exekučného titulu - Platobných výmerov, súdny exekútor doručil Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „OS BA“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.*

*OS BA Uznesením č. k. 49 Er/1255/2007-165 zo dňa 14. 12. 2009... vyhovel podaným námietkam Povinného proti exekúcii. V odôvodnení Rozhodnutia OS BA uviedol, že SKP v priebehu konkurzného konania vydal Platobné výmery, ktoré sú údajne nulitné.*

*Sťažovateľ podal proti Rozhodnutiu OS BA Odvolanie, ktoré bolo prejednané pred Krajským súdom v Bratislave ako odvolacím súdom (ďalej len „KS BA“). KS BA Uznesením č. k. 20 CoE/61/20010-196 zo dňa 21. 07. 2011... Rozhodnutie OS BA potvrdil. KS BA v Rozhodnutí KS BA uviedol, že Sťažovateľ nemal aktívnu hmotnoprávnu legitimitáciu, keďže Zmluva o postúpení pohľadávok medzi Z. a DZP bola pre rozpor so zákonom absolútne neplatná.*

*Následne Sťažovateľ podal voči Rozhodnutiu KS BA dovolanie, ktoré však bolo Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 52/2012 zo dňa 09. 05. 2012... odmietnuté. Rozhodnutie NS SR nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 06. 2012.»*

*Na margo rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 52/2012 z 9. mája 2012 a krajského súdu sp. zn. 20 CoE 61/2010 z 21. júla 2011 sťažovateľka uviedla, že ich treba považovať „za arbitrárne a za prejav svojvôle. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Podľa názoru Sťažovateľa, predmetné súdy vyslovili právne závery, avšak náležité sa nevysporiadali so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnili.*

*Sťažovateľ má za to, že dovolací NS SR ako aj odvolací KS BA sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadali so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, ktoré Sťažovateľ predložil a na ktoré poukázal, ale práve naopak, rozhodli na základe skutočností, ktorými sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal, čím porušil jeho právo na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ako aj vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle ustanovenia článku 20 ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 ods. 1 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach.“*

Čo sa týka označených rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, sťažovateľka ďalej uviedla, že „*predmetnými rozhodnutiami súdy rozhodli v rozpore s ústavným princípom právneho štátu, keď ako dôvod, ktorým neposkytli Sťažovateľovi právnu ochranu, uviedli údajnú neplatnosť Zmluvy o postúpení medzi DZP a Z., pričom o tejto právnej otázke v prospech Sťažovateľa rozhodol autoritatívnym výrokom súd v inom súdnom konaní*“, pričom napádanými rozhodnutiami tiež došlo „*k porušeniu právnej istoty a ochrany dôvery Sťažovateľa ako nadobúdateľa práv vyplývajúcich z Platobných výmerov, v právo, ktorý predstavuje základný atribút právneho štátu. ... Súdy pri rozhodovaní v danej veci prehliadli existenciu základného práva Sťažovateľa na legitímne očakávania nadobudnutia majetku. Sťažovateľ má za to, že predmetnými rozhodnutiami bolo zasiahnuté aj do práva Sťažovateľa vlastniť majetok...*“.

Pokiaľ ide o odôvodnenie súdnych rozhodnutí, sťažovateľka uviedla: „*Medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. ... Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. ... Z praktického pohľadu to znamená, že súdy sú povinné odôvodniť svoje rozhodnutia, hoci túto povinnosť nemožno chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Ak však ide o argument, ktorý je pre vec rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.*“

Na základe dôvodov uvedených v sťažnosti sťažovateľka požiadala, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„*1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo/52/2010 zo dňa 09. 05. 2012 ako aj Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 20 CoE/61/2010-196 zo dňa 21. 07. 2011 došlo k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle ustanovenia článku 20 ods. 1 Ústavy SR, Článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 ods. 1 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach, a zároveň k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.*

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo/52/2010 zo dňa 09. 05. 2012 ako aj Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 20 CoE/61/2010-196 zo dňa 21. 07. 2011 sa zrušujú a vec sa vracia Krajského súdu v Bratislave na ďalšie konanie.*

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ustanovenie § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde upravuje aj ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti na základe jej zjavnej neopodstatnenosti.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený tak možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštanca. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto

pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

## **1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 20 CoE 61/2010 z 21. júla 2011**

1.1 Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 20 CoE 61/2010, avšak nezistil, že by účinky výkonu jeho odvolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia krajského súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd sa síce stotožnil s právnym názorom sťažovateľky, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr.

IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa vysporiadal s kľúčovou námietkou sťažovateľky týkajúcou sa povahy platobných výmerov vydaných správcom konkurznej podstaty za prispenia vlastnej argumentácie, ako aj použitia argumentácie ústavného súdu prijatej v obdobných prípadoch, a tiež aj s ďalšími argumentmi sťažovateľky v rozsahu potrebnom pre prijatie rozhodnutia v odvolacom konaní.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu na výklad príslušných zákonných ustanovení nestotožnila (a v dôsledku toho ani s jeho rozhodnutím vo veci samej), nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2 V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu vyplýva, že sťažovateľka porušenie uvedených práv namieta v spojitosti s porušením základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

**2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu  
sp. zn. 3 Cdo 52/2012 z 9. mája 2012**

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 52/2012 z 9. mája 2012 spočívala podstatná námietka sťažovateľky v tom, že tento nebol oprávnený odmietnuť jeho dovolanie, keďže a „bez najmenších pochybností“ existuje dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (odňatie práva účastníka konať pred súdom).

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva:

*«V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. ...*

*... Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uzneseniu súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedeného v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie oprávneného nie je podľa § 239 ods. 1, 2 O. s. p. procesne prípustné. ...*

*Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/ a g/ netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.*

*Dovolateľ namieta, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ... Dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na iných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť. ...*

*Dovolací súd zistil, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, a preto mu nevznikla poučovacia povinnosť v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. ... Doplnením odôvodnenia právneho názoru o dôvodnosti námietok povinnej proti exekúcii aj o dôvody týkajúce sa (ne)platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok a vecne legitimácie oprávneného odvolací súd reagoval na odvolacie námietky oprávneného, s ktorými sa v odôvodnení vysporiadal a prijaté závery vysvetlil. Preto nebolo povinnosťou odvolacieho súdu postupovať podľa § 213 ods. 2 O. s. p. a jeho procesný postup v dôsledku toho nevykazuje vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.*

*Vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých založil odvolací súd svoje rozhodnutie. ...*

*Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie oprávneného procesne neprípustné. Dovolací súd preto*

*jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. ...»*

Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že nezistil, že by účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho namietaným uznesením neboli zlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom na súdnu ochranu. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci súdom, nesprávnosť ktorého namieta sťažovateľka v dovolaní, treba uviesť, že toto predstavuje výkon jeho rozhodovacej činnosti a nie je samo osebe dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa názoru ústavného súdu je právny názor najvyššieho súdu obsiahnutý v uznesení o neprípustnosti dovolania v danej veci zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a najvyšší súd tiež zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré je dovolanie sťažovateľky potrebné považovať za neprípustné. V dôsledku toho tento postup najvyššieho súdu nemožno považovať za neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného uznesenia. Ústavný súd už judikoval, že „Odmietnutie dovolania nespĺňajúceho zákonné náležitosti prípustnosti nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti.“ (I. ÚS 31/05). V dôsledku toho skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie sťažovateľky ako neprípustné a že pritom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa označených ustanovení ústavy, listiny a dohovoru.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na povahu konania a na uznesenie najvyššieho súdu bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho vzťahom k údajnému porušeniu vlastníckeho práva sťažovateľky podľa ústavy a medzinárodnej zmluvy o ľudských právach.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012